

Յանապատին խարաղն հագած , ոտք բորիկ ,
 Յուսահատած , սարի մը ծայրըն կանգնած ,
 Երկու թևերըն վերցուցած դէպ յերկինք ,
 Երկայն բարակ քարոզ խըրատք շատ կարգաց
 Հօն լեռներուն , հեղեղներուն , քարերուն ,
 Միշտ դէպ ի վեր ենալով մօտ ամպերուն :
 Ուր հեղեղներ քարին դարձած , չեն վաղըր ,
 Ուր որ միայն կատղած փըչեն քամիներ :
 Աւանդութիւն կը պատմէ , որ մինչ ցայս օր
 Այն մըշտընջեան անապատին ահաւոր ,
 Ուր որ սառնիւր ժողոված են դարերով
 Դէպ ի յերկինք վեր տարածած թևերով
 Ապառաժի մը ծայր , շիտակ , ինքն իրեն
 Կանգուն կեցած է ֆարոգիլն ֆարեղէն :

Ն. ՍՓԻԿԼԱՅՈՂ

ԿԵՆԴԱՆԻՔ ԸՄԲՈՒՆԵԱԼՔ Ի ԺԱՆՏԱՄԱՀԷ 1

Յաւ ահագին , ցաւ մահացու ,
 Յաւ զոր երկինք ի վրէժ քինու
 Մերթ առաքէ մահացուաց
 Ի պատուհաս մեղանաց ,

Թէ յանուանէ կոշեւ պարտ է , ժաւնտամանն
 Նախճիրս գործէր ի կենդանիս . և ըմբոն
 Էր նա լընուլ ի միումաւուր զլիւսերոն :
 Թէպէտ հարեալքն՝ ամենեքին սաստկամահ
 Ոչ լինէին , այլ տանջէին դառնագին :
 Ոչ դք հոգայր ըզհոգեվարս ընկերին .
 Անճայակք եղեն նոցա համադամք ,
 Ի դարան ոչ մըտանէին Աղուէսք , Գայլք
 Ըզհետ անմեղ երէոց :

Դադարեցին սըրտախոց

Ի գրգուելոյ ըզվարուժանքս տատարակք ,
 Եւ ընդ սիրոյն բարձան անհետ և հըրճուանք :
 Կոչեալ Առիւծ ըզկենդանիս համօրէն ,
 Խօսել կալաւ հառաչելով , յայսգունակ .

« Արդար երկինք , վասն մեր մեղաց , բարեկամք

« Խրատեն ըզմեզ , ըզգաստանալ ի չարէն ,

« Այս են իմ կամք . առ ի հաճել զերկնից քէն ,

« Թող ամբաստան լիցի ամեն ոք զանձնէն .

« Եւ որոյ մեղք շատ քան զայլոց մեծանան

« Պարտի նա զո՛հ մատչիլ երկնից ինքնակամ :

« Ի պատմութեանց ունիմ բանիցս հաւաստիս՝

« Չոհս ինքնանուէրս եղեալս ի դէպս յայսպիսիս :

« Մի մեզ լիցի չըքմեղ զանձինս վարկանել

« Թող միաբան իջցուք զի խիղճ մեր քըննել :

— « Մեղապարտ եմ , խոստովանիմ ես ահա ,

1 Այս Աւակի աշխարհաբար Թարգմանութիւն մը տես 'ի Բազմավէպն 1856, էջ 116»

- « Ի բուժանել ըզպորտ անյադ և զորկոր
 « Պատառեցի զայծիս, զոչխարս բիւրաւոր
 « Զանմեղս, զանպարտս. ընդ նոսա,
 « Յիշեմ երբեմին դիպեալ
 « Զհովիւ առնել խեղդամահ » : —
 Եայնժամ աղուէս, ի տեղովէն յարուցեալ.
 — « Արքայ, ասէ, յաւիտեան կաց, դու ըզքեզ
 « Դատապարտեալ, ի սիրտ բեկել՝ զըղյական,
 « Ըզփափկութեան խըղճիդ առնես ըզհանդէս,
 « Զի այդ քոյ բանք, հոգւոյդ բարւոյ են նըշան :
 « Ուտել զայծիս և զոչխար
 « Պաճարսդ անմիտ և յիմար,
 « Զի՞նչ մեղք իցեն, պատիւ է այն մանաւանդ
 « Հիւրընկալիլն յարքայական յորովայնդ :
 « Այլ հովիւն այն, քանզի մի է ի նոցունց,
 « Որք յափշտակեալ իշխանութեամբ յոխորտան
 « Ի վերայ մեր, պատժապարտ էր ի վաղուց » :
 Լըռեաց Աղուէս, և գովեցաւ ծափաձայն
 Ի շրթողաց : Մանրը ոչ ոք կըրկըտեաց
 Վազերց, Արթուց և այլ հըզօր կենդանեաց
 Զաններելի ըզյանցանս.
 Ոյր վասն ամեն կենդանիք
 Որոց էին սուր ժանիք
 Համարեցան ընդ արդարս :
 Ըզյետ որոց, յիւրում կարգին ել և էշ,
 — « Ամբաստանել հարկիմ, ասէ, ես զանձնէս.
 « Ընդ անցանելս, երբեմն ուրեմն, ընդ արտօրայս Նրիցուն,
 « Քաղցն և առիթ հըրապուրիչ, և դաշտավայրն դալարուն.
 « Այսը վերայ, որպէս կարծեմ,
 « Գըրգըռեալ իմ չար դիւէն,
 « Որպէս ըզսուր ածիլեաւ
 « Հատի գխտոյ փունջ լեղուաւ.
 « Իմ իրաւունք չէին ընդ այն,
 « Վայ ինձ » : զրուաց ողբաձայն :
 Դեռ չև լըռեալ չըւառական իշուկին,
 Ժանեորաց վոհմակ ահեղ ոռնացին,
 « Ի սպանդ, ի զոհ, դա է պատճառ ժանտախտին :
 « Ուտել ըզխոտ Նրիցու,
 « Զի՞նչ քան զայդ մեղք մահացու.
 « Հարէք, մեռցի քոստ, բորոտն, անճոռնին » :
 Անդ մեր իշուկ, ոչ ինքնանուէր ողկակէզ,
 Եակամայից փողոտեցաւ իշապէս :
 Ի բըռնակալ և յանիրաւ դատողաց
 Փըրկեմ զանգօրն և ըզտըկար, Տէր զըթած :